

קָבֵץ

תּוֹרַת הַנֶּחֱלָה

דבורים נוראים ונפלאים, מעוררים מעירים ומתקומים, אשר מתוך הנחל נובע מקור הקמה נוכעים, להחיות נפש כל חי ומשם ישקו העדרים, להתחנך בעבודת הבורא בכל דרגת שיהיו נמצאים

מענינו ממעלת הרצון וההשתוקקות לה' - שיחות הר"ו סימן נא
מענינו ונפרעים מן האדם מדעתו - לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן קיג

אשר נאמרו בשלחן המהור של

מרן מוהרא"ש שליט"א

בסעודות שבת קדש פְּרֻשֵׁת וּמְקַהֵל, פְּקוּדֵי הַחֵדֶשׁ - תשס"ז

ונלה מעלת הרצון וההשתוקקות אליו ותפרך שזה עקר הנצחית האדם, וידבר מענין הקול של הצדיק, ומחבר האסור לדון את זולתו שגזור על עצמו, ומגדלת ימי ניסן הקדושים

יצא לאור

ערב שבת קדש פְּרֻשֵׁת וּמְקַהֵל, פְּקוּדֵי הַחֵדֶשׁ - תשע"ג

על ידי תלמידי מתיבתא היכל הקדש

חסיד ברסלב

עיר הקדש ירושלים תוכב"א

מאמר

ויקום משה את המשפן

ליל שבת קדש פְּרִשַׁת וַיִּנְקַחַל - פְּקוּדֵי - הַחֲדָשׁ, ה'תשס"ז

בליל שבת קדש בסעודה ראשונה דבר מוהר"א ש"נ"י דבורים
נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רבנו ז"ל בפשיחות הר"ן חלק
סימן נא, המדבר ממעלת הרצון, עין שם.

עקר הוא הרצון והכסופין

פתח ואמר מוהר"א ש"נ"י, רבנו ז"ל אומר, לעבד ה', איני יודע מי
הוא שיוכל לומר שיעבד את ה' לפי גדלת הפורא יתברך, מי
שיודע מעט מגדלתו יתברך, איני יודע איך יכול לומר שיעבד
אותו יתברך, ושום מלאך ושרף אינו יכול להתפאר על זאת
שיוכל לעבד אותו יתברך, רק העקר הוא הרצון, להיות רצונו חזק
ותקוף תמיד להתקרב אליו יתברך, ואם על פי שהכל חפצים
ורוצים לעבדו, אם על פי בן אין כל הרצונות שווין, ויש חלוקים
רבים ברצון, אפלו באדם אחד בעצמו בכל עת ובכל רגע יש
חלוקים גדולים בין הרצונות.

והכלל, שעקר הוא הרצון והכסופין, שיהיה בוסס תמיד אליו
 יתברר, ובתוך כך, מתפללין ולומדין ועושיין מצוות, ובאמת לפי
 גדלתו יתברר כל אלו העבודות אינם כלום, רק הכל הוא בדרך
 "באלו", כי הכל הוא כמו שחוק בעלמא פנגד גדלתו יתברר,
 בלשון אשכנז "קלאמירשט" וכזו; עין שם כל זה בשיחת רבנו ז"ל.

אין מי שיכול להתפאר שיכול לעבד אותו יתברר

והסביר מזהרא"ש נ"י, כי הנה רבנו ז"ל מנלה לנו בשיחה זאת -
 יסוד גדול בחיי האדם, שכל מה שאנחנו זוכים לעבד את השם
 יתברר, הוא הסד הנם מאת הבורא, יתברר שמו, כי מי הוא זה
 שיכול להתפאר שיכול לעבד את השם יתברר באמת, הלא לפי
 גדלתו יתברר - אין שום מלאך ושרף יכול להתפאר שיכול לעבד
 את ה', ומכל שכן לא בן אדם. וכל המצות ומעשים טובים שאנחנו
 עושים, הכל מתנה וחסד הנם מאת הבורא יתברר שמו, וכמו
 שאמרו חכמינו הקדושים (ויקרא רבה פרשה כו, סימן ב), על הפסוק (איוב
 מא, ג): "מי הקדימני ואשלים" - מי עשה לי מזוזה קדם שנתתי לו
 בית, מי עשה לי ציצית קדם שנתתי לו בגד, נמצא שכל מעשים
 טובים שלנו וכל התפלות, הכל מאתו יתברר (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן
 ב).

על ידי הרצון הנזק יזכה להתקרב אליו יתברך ולכן העקר הוא הרצון, שיכסוף וישתוקק האדם תמיד לעבד את השם יתברך, ולא יעזב את הרצון מפני שום דבר שבעולם, ואז הרצון יעשה לו כלי לקבל בתוכו את החסד של השם יתברך (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ד'), ויזכה לעשות הרבה מצוות ומעשים טובים כפי רצונו, כי אם יש לאדם רצון הנזק להתקרב אל השם יתברך, ולהיות איש כשר באמת, אזי הרצון יעזר לו סוף כל סוף להגיע אל מה שרוצה להגיע, ויזכה להשגות גבוהות מאד בעבודת ה'.

כלי רצון לא יזכה לכלום:

מה שאין בן אם אין לאדם רצון, לא יזכה לכלום, כי אפילו בגשמיות, הכל תלוי ברצון, כי אם יש לאדם רצון לשמור על פריאות גופו, ולעסוק בפרנסת ביתו, אזי הרצון יביא אותו אל כל מה שרוצה להגיע, ויזכה לכל טוב, אבל כלי רצון, לא יזכה לכלום, כי אפילו להכניס אכל לתוך פיו, אי אפשר כלי רצון, וכמו שאומר שלמה המלך (משלי כו, כד): "טמן עצל ידו בצלחת גלגה להשיבה אל פיו".

אשרי המתחזק ברצונות וכסופים גדולים אל השם יתברך ונהו פרוש הפסוק (תהלים קמה, מז): פותח את ידיו ומשביע לכל חי "רצון", ולכאורה היה צריך לכתב, ומשביע לכל חי "מזון", כי המזון הוא המשביע? אבל הפרוש הוא כנ"ל, שהכל תלוי ברצון, אם יש לאדם רצון - יזכה להכל, ויזכה להשביע את נפשו, ולא יחסר לו שום דבר כלל, אבל בלי רצון, לא יזכה לכלום, ולכן אשרי המתחזק ברצונות וכסופים גדולים אל השם יתברך, ומוציא את הרצונות בפיו, בתפלות ובקשות אל השם יתברך, כי על ידי הרצונות והתפלות שלו, יכין כלים נפלאים לקבל בתוכם את ההשפעות של השם יתברך, ויזכה לכל טוב אמתי ונצחי בזה ובכא לנצח, אשרי לו ואשרי חלקו.

שאזה על דרך הקמת המשכן בדרך זו

וקשר מזהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לפרשת השבוע, בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה בתיב (שמות לט) ויביאו את המשכן אל משה וכו', וכתוב אחר כף (שם מ) ויהי בחודש הראשון בשנה השנית הוקם המשכן, ויקם משה את המשכן וכו', ופרש רש"י (שם למ, לג), שלא היו יכולים להקימו, אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא, איך אפשר הקמתו על ידי אדם, אמר לו, עסק אתה בידי, נראה

במקימו, והוא נזקף וקם מאליו, וזהו שנאמר, הוּקַם הַמִּשְׁכָּן, הוּקַם מאליו, עיני שם.

ויש להבין, למה הוּקַם הַמִּשְׁכָּן בְּאֵפֶן כֵּזֶה, שַׁיְעֶסֶק מִשָּׁה רַבְּנוּ בִּידֵיו, וַיְהִי נִרְאָה בְּמַקְיָמוֹ, וְהוּא נִזְקָף וְקָם מֵאֱלֵיוֹ? אִם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה לַעֲשׂוֹת נִס בַּחֲקֻמַּת הַמִּשְׁכָּן, הִיָּה יָכוֹל לַעֲשׂוֹת גַּם מִפְּרָסָם, שַׁיְקוּם כָּל הַמִּשְׁכָּן מֵאֱלֵיוֹ, בְּלִי שׁוּם סִיּוּעַ שֶׁל בְּנֵי אָדָם כָּלָל!

חַקֻּמַּת הַמִּשְׁכָּן מְרֻמָּוֹת שְׂאֵפְשָׁר לְהָקִים עַל יְדֵי הַרְצוֹן

אָבֵל עַל פִּי דְבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל הַנ"ל מוּבָן הַעֲנִין מְאֹד, כִּי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רָצָה לְלַמֵּד לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֶת עֲצָם מַעֲלַת הַרְצוֹן, שְׂאִין דְּבָר שְׂעוּמָד בְּפְנֵי הַרְצוֹן, וְאִם יֵשׁ לְאָדָם רְצוֹן חֲזָק לַעֲשׂוֹת אֵינָה דְבָר, וְהַדְּבָר נִרְאָה כְּבִלְתִּי אֶפְשָׁרִי, עַל יְדֵי הַרְצוֹן יִזְכֶּה לָזֶה, כִּי גַם מֵה שְׂאֵנְהֵנוּ עוֹשִׂים, וּמֵה שְׂנִרְאָה כְּאֶפְשָׁרִי, הַכֹּל מִתְּנַת חַנּוּם מֵאֵת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְאִם כֵּן, אֶפְלוּ מֵה שְׂבִלְתִּי אֶפְשָׁרִי - גַּם כֵּן יִכְוָלִים לְקַבֵּל בְּמִתְּנַת חַנּוּם מֵאֵת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלָכֵן דִּיקָא בַּחֲקֻמַּת הַמִּשְׁכָּן, שֶׁהוּא עֲנִין הַשְׂרָאָת הַשְּׂכִינָה בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וַיְהִי נִרְאָה כְּדָבָר בְּלְתִי אֶפְשָׁרִי עַל יְדֵי בְשָׁר וְדָם, אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמוֹשֶׁה, שַׁיְעֶסֶק בּוֹ בִּידֵיו, וַיְהִי נִרְאָה בְּמַקְיָמוֹ, אָבֵל וַיְהִי נִזְקָף וְקָם

מֵאֲלֹהֵי, וּבִזְכוּת יִרְאוּ בָּלֶם אֶת עֵצָם מֵעֲלַת הַרְצוֹן, וְאִיךָ עַל יְדֵי רְצוֹן
קְדוֹשׁ, יְכוּלִים לַפְעֵל הַכֹּל.
וְהַשֵּׁם יִתְפָּרֵד יִזְכְּנוּ לְרְצוֹנוֹת וְכַסּוּפִים אֲמִתִּיִּים דְּקַדְשָׁה, לְכַסֵּף תְּמִיד
אַחֲרָיו יִתְפָּרֵד, עַדִּי נִזְכָּה לְעֹלוֹת וּלְהַכְלִיל בּוֹ יִתְפָּרֵד לְגַמְרֵי, מֵעַתָּה
וְעַד עוֹלָם, אָמֵן וְאָמֵן.

מֵאֲמֵר

כִּי יֵשׁ לִי קוֹל נִפְלֵא מְאֹד

בְּקֶר שַׁבַּת קְדֹשׁ פְּרִשְׁת וַיִּקְהַל - פְּקוּדֵי - הַחֲדָשׁ ה'תשס"ז

בְּשַׁבַּת קְדֹשׁ בְּבִקְרָה, בְּעֵת קִדְוִישָׁא רַבָּה, דְּבַר מוֹתְרָא"שׁ נ"י דְּבוּרִים
נִזְרָאִים וְנִפְלָאִים מְאֹד בְּסִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיוֹת שֶׁל רַבְּנֵנוּ ז"ל בְּמַעֲשֵׂה מַהוּ
בְּעִמְלִירָם, מַעֲשֵׂה י"ג דָּף תפ"ד, עֵינֵן שָׁם.

פְּתַח וְאֲמַר מוֹתְרָא"שׁ, גְּרוּ יְאִיר - רַבְּנֵנוּ ז"ל מִמְּשִׁיךְ לְסַפֵּר, בְּשִׁנְגַמְרוּ
הַשְּׂמֵחָה שֶׁל אוֹתוֹ הַיּוֹם וְלִנְנו אַחֲרֵי כֵּן, בְּבִקְרָה חֲזָרוּ הַזִּיג בְּנ"ל וְהָיוּ
מִתְנַעְנְעִים וְכו', אַחֲרֵי הַבְּעִמְלִיר שְׁחִיחָה צוּאָרוּ עָקֵב, בְּתוֹדָה כְּדָ וְהִנֵּה
הוּא פֵּא, וְאֲמַר הַנְּנִי וְכו', בְּתַחֲלָה בְּרַכְתִּי אֶתְכֶם שְׁתִּהְיוּ בְּמוֹנֵי,

עֲתָה אֲנִי נוֹתֵן לָכֶם בְּמִתְנָה לְדַרְשָׁה שֶׁתִּהְיֶה כְּמוֹנִי, וְאַתֶּם סוֹבְרִים שֵׁשׁ לִי צוֹאֵר עֵקֶם? אֵין צוֹאֵרֵי עֵקֶם כָּלֵל, אֲדַרְבָּא, יֵשׁ לִי צוֹאֵר שְׂוָה מְאֹד, צוֹאֵר יְפָה מְאֹד, רַק שֵׁשׁ הַכְּלִי עוֹלָם, וְאַנִּי אֲנִי רוֹצֵה לְהוֹצִיא שׁוֹם הַכָּל וְרוֹחַ (שְׁקוּרִין דְּרוּחַ) בְּהַכְּלִי עוֹלָם, (וּבְמַחְמַת זֶה נְדָמָה שְׁצוּאָרוֹ עֵקֶם, כִּי הוּא מְעַקֵּם צוֹאֵרוֹ מִהַכְּלִי עוֹלָם, וְאִינוֹ רוֹצֵה לְהוֹצִיא שׁוֹם הַכָּל וְרוֹחַ בְּהַכְּלִי עוֹלָם), אֲכַל בְּאַמְתָּ יֵשׁ לִי צוֹאֵר יְפָה מְאֹד, צוֹאֵר נִפְלָא מְאֹד, כִּי יֵשׁ לִי קוֹל נִפְלָא מְאֹד, וְכֵל מִינֵי הַקּוֹלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, שְׁחָם קוֹל כָּלֵל דְּפּוֹר, כִּלְּם אֲנִי יוֹבֵל לְהוֹצִיאֵם בְּקוֹלִי, כִּי יֵשׁ לִי צוֹאֵר וְקוֹל נִפְלָא מְאֹד.

כִּי הַקּוֹל שֶׁל הַצַּדִּיק הָאֲמֵת, שֶׁתָּמִיד מְדַבֵּר מִן הַתְּכֵלִית הַנִּצְחִית, וּמְעוֹרֵר אֶת כָּל הַבְּרִיּוֹת כָּלָם, לְעֲלוֹת וּלְהִתְדַבֵּק בְּתַקְדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא קוֹל יְפָה וְנִפְלָא מְאֹד, שִׁיּוּצָא מִצּוֹאֵר יְפָה וְשׂוּה מְאֹד, אֲשֶׁר אֵין בְּדַגְמָתוֹ כָּלֵל.

אֲכַל בְּעֵינֵי בְּנֵי אָדָם, הַצַּדִּיק נִרְאֶה כְּאֵלוֹ יֵשׁ לוֹ צוֹאֵר עֵקֶם, וְכֵאלוֹ הַדְּבוּרִים שֶׁלוֹ עֵקֶמִים וְחִסְרִים חִם וְשְׁלוֹם, כִּי לְרַב בְּנֵי אָדָם קָשָׁה לְשִׁמּוֹעַ דְּבוּרֵי תְּכֵלִית, וְלִשְׁמַע מִזְכְּרוֹן יוֹם הַמֵּיתָה, כִּי אֵין רוֹצִים לְחֻשֵׁב מִזֶּה כָּלֵל, וְהֵם עֲסוּקִים מְאֹד בְּרְדִיפָה אַחַר הַמָּמוֹן, וְלְהַרְבּוֹת

עשרם וכבודם, ונדמה להם ליהיו בזה העולם לנצח, אבל הצדיק זורק את הקול שלו בתודת כל הדבורים שבעולם, ומנסה לעורר בני אדם מן השנה, שלא ישכחו מן התכלית הנצחית, כי בני אדם ברגעים האחרות במצודה, שפתאם מוציאים ממצודה מן המים, והפח נצודים, ולא ידע כלל מתי יגיע יומו האחרון.

אבל בשמכין את עצמו בכל יום ויום, עם מצוות מעשים טובים, ונזהר מאד להתפלל את כל שלשת התפלות בבית הכנסת עם מנין, וכן קובע לעצמו שעורי תורה בכל יום במקרא ובמשנה ובגמרא ובמדרש, אזי תמיד מוכן ומזומן ליומו האחרון, ואינו מפחד מפגו כלל, ואזי רואה שהדבורים של הצדיק דבורים יפים וישרים מאד, ואין בהם שום עקמומיות כלל.

והשם יתברך יזכנו להיות מקרבים אל צדיקים אמתיים, ולשמע בקולם המפאר, עדי נזכה לחזר בתשובה שלמה לפניו יתברך, ולהיות קשורים ודבוקים בו יתברך תמיד, מעתה ועד עולם, אמן ואמן.

מאמר

ימי ניסן הם ימי תשובה

סעודה שלישית פרשת ויקהל - פקודי - החדש, ה'תשס"ז

בסעודה שלישית, סעודת רעוא דרעיון, דבר מוהרא"ש נ"י דבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רבנו ז"ל בלקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קיג, המדבר מדין תורה שאדם פוסק על עצמו, עין שם.

אוספים את כל בני העולם שיסכימו לדיון

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר, איתא במושנה (אבות פרק ג), ונפרעין מן האדם מדעתו ושללא מדעתו, כי שמעתי בשם הפעל שם טוב, כי קדם כל גזר דין שבעולם, חס ושלום, מאספין כל העולם אם מסכימין להדין החוא, ואף את האיש בעצמו שנגזר עליו הדיון, חס ושלום, שואלין אותו אם הוא מסכים, אזי נגמר הדיון, חס ושלום.

והענין, כי בודאי אם ישאל לו בפרוש על עצמו, בודאי יבחיש ויאמר שאין הדיון בו, אף מטעין אותו, ושואלין אותו על פיוצא בו, והוא פוסק הדיון, ואזי נגמר הדיון, ובענין שמצינו בדרך המלה,

עָלֵיו הַשְּׁלוֹמִים, כְּבוֹד אֱלֹהֵי נִתָּן הַנְּבִיא וְכוּ', וְסֵפֶר לוֹ מַעֲשֵׂה הָאֹרֶחַ
(שְׁמוּאֵל ב' יב): עָנָה וְאָמַר: חִי ה' וְכוּ', וְאֵת הַכִּבְשָׁה וְכוּ', אָזִי נִפְסַק
הַדִּין עַל דָּוִד פֶּאֶשֶׁר יָצָא מִפִּי, וְזָהוּ וְנִפְרָעִין מִן הָאָדָם מִדַּעְתּוֹ,
כְּלוּמַר שְׁשׂוֹאֲלֵין דַּעְתּוֹ, וְאֵת עַל פִּי כֵּן הוּא שְׁלֵא מִדַּעְתּוֹ, פִּי אֵינוֹ
יֹדֵעַ שְׁהַדִּין הוּא עָלָיו; עַד כָּאן לְשׁוֹן רַבְּנֵי ז"ל.

בשעת מעשה אינו יודע כלל

וְהַסְּבִיר מוֹתְרָא"ש נ"י, כִּי הִנֵּה מִנְּגֵלָה רַבְּנֵי ז"ל כָּאן סוּד נִפְלֵא מְרִזִּי
הַבְּרִיאָה, אִיךְ שׂוֹאֲלִים כָּל אָדָם לִפְנֵי אֵיזָה גְזֵר דִּין, אִם הוּא מִסְּבִים
לְדִין הַהוּא, וְאֶפִּילוֹ כְּשֶׁדָּנִים אֵת הָאָדָם בְּעַצְמוֹ, שׂוֹאֲלִים אוֹתוֹ גַּם כֵּן,
אִם הוּא מִסְּבִים לְדִין הַהוּא, וְהוּא פּוֹסֵק הַדִּין עַל עַצְמוֹ, אֲבָל בְּשַׁעַת
מַעֲשֵׂה אֵינוֹ יֹדֵעַ מִזֶּה כָּלֵל, כִּי שׂוֹאֲלִים אוֹתוֹ עַל אִישׁ אַחֵר, מַה דִּינוֹ
שֶׁל כֵּן אָדָם שְׁעֵשֶׂה כֶּף וְכֶד? וְהוּא פּוֹסֵק כֶּף וְכֶד, וְאֵינוֹ יֹדֵעַ שְׁפֹסֵק
עַל עַצְמוֹ.

על עצמו לא היה פוסק דין שכזה

וְזָהוּ פְּרוּשׁ הַמְּשַׁנָּה (אבות פ"ג): וְנִפְרָעִין מִן הָאָדָם מִדַּעְתּוֹ וְשְׁלֵא
מִדַּעְתּוֹ, וְלִכְאוּרָה נִרְאִים הַדְּבָרִים כְּסוֹתְרִים זֶה אֵת זֶה, אִם הוּא
"מִדַּעְתּוֹ", אִיךְ נִקְרָא "שְׁלֵא מִדַּעְתּוֹ"? אֲבָל הַתְּרוּץ הוּא כַּפ"ל, הַדִּין

הוא "מדעתו", כי שואלים אותו מקדם על הדין, אבל הוא גם "שלא מדעתו", כי לא ידע ששואלים אותו על עצמו, כי על עצמו בודאי לא היה פוסק דין קשה בשום אופן, רק שואלים אותו על אחר, והוא פוסק "שלא מדעתו", ואחר כך חוזר הדין עליו, נמצא שהוא "מדעתו".

משל בבשת הרש של נתן הנביא לדוד

וזהו שארע אצל דוד המלך עליו השלום, שאחר המעשה עם בת שבע ואוריה החתי, בא אליו נתן הנביא, וספר לו מעשה (שמואל ב' יב): שני אנשים היו בעיר אחת, אחד עשיר ואחד רש, לעשיר היה צאן ובקר הרבה מאד, ולרש אין כל, כי אם בכשה אחת קטנה אשר קנה, ויהיה ותגדל עמו ועם בניו יחדו, מפתו תאכל ומבוטו תשתה ובחיקו תשכב ותהי לו כבת, ויבא הלך לאיש העשיר, ויהמל לקחת מצאנו ומבקר לעשות לארח הכא לו, ויקח את בכשת האיש הרש ויעשה לאיש הכא אליו, ואז חרה לדוד מאד, ויאמר אל נתן, חי ה' כי בן מות האיש העושה זאת, את הכבשה ישלם ארבעתים וכי, ואז אמר לו נתן הנביא, אתה האיש, ותשלם עם ארבעה בנים שלך, הרי ששאלו את דוד המלך את הדין שלו, אבל ספרו אותו על אדם אחר, והוא פסק הדין על עצמו, והענין פלאי.

עקר הלמוד - נחיצות שמירת הדבור

ואמר מותרא"ש גרו יאיר, שעקר הלמוד היוצא מדברי רבנו ז"ל, הוא גדל נחיצות שמירת הדבור, שיזהר אדם מאד במה שמדבר ומוציא מפיו, ובפרט בשנוגע לאיזה פסק דין, בגון ששואלים אותו, מה אתה אומר על איש שעשה כן וכך? שיזהר מאד לא להוציא דבור רע מפיו. כי בדרך כלל, בשאדם שומע על איזו עולה שעשה בן אדם, הוא קופץ ואומר, על עולה כזאת מגיע ענש כן וכך, ומקלל אותו בכל מיני קללות, רחמנא ליצלן, ובינתים אינו מבין שעבשו פסק דין על עצמו, והקללות תשכנה על ראשו, רחמנא ליצלן, ולכן צריכים לשמור על הדבור מאד, ואף פעם לא להוציא פסק דין על שום בר ישראל.

זו היא אזהרה גם לדינים

כי אפלו הדינים שעוסקים בדיני תורה, צריכים לשקל דבריהם מאד מאד, שלא יפסקו דין מרמה, חס ושלום, והוא אחריות גדולה ועצומה מאד, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (פנהריו ז' ע"א), לעולם יראה דין עצמו כאלו הרב מנחת לו בין ירכותיו וניהנום פתוחה לו מתחתיו, כי אם יטה מן האמת, ויפסק שלא כהגן חס ושלום, הרי פוסק הדין על לעצמו, ויצטרף לשלם בגלגול זה או בגלגולים

אחרים, רחמנא ליצלו. ולכן אמרו חכמינו תקדושים (שבת קלט ע"א) אם ראית דור שצרות רבות באות עליו, צא ובדק בדיני ישראל, שכל פרענות שבאה לעולם לא באה אלא בשביל דיני ישראל, כי זו אחריות גדולה מאד, ובפרט אם מקבל שחד רחמנא ליצלו, או שומע דברי בעל דין אחד בלי בעל דין שני, הרי עובר על צווי התורה (דברים א, טז): "שמוע בין אחיכם", ואמרו חכמינו תקדושים (פנדרין ד ע"א), אזוהרה לבית דין, שלא ישמע דברי בעל דין קדם שיבא בעל דין חברו, ואז הדין שהוא פוסק - פוסק על עצמו, ויצטרף לשלם הכל בעצמו.

להזהר מאד ממקלל את אחד מישראל

ועל כן כל אדם צריך לשקול דבוריו מאד, ואף פעם לא לפסק דין על חברו, ובפרט לא לקלל אותו, כי המקלל הוא מעולם התהו (ספר המדות אות קללה סימן א). ואז תקללות תחזרנה על ראשו, רחמנא ליצלו, רק תמיד ידון את הפריות לבן זכות, וילמד עליהם כל מיני סניגוריה ולמודי זכות, ואז גם אותו ידונו מן השמים לבן זכות, ויזכה לכל מיני השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות, אשרי לו ואשרי חלקו.

גם ניסן הוא ראש השנה:

וקשר מותרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לענינא דיומא, לימי ניסן הנכנסים עכשו, בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מובא בדברי רבנו ז"ל (קופי מותרין חלק א' סימן מט), שימי ניסן הם ימי תשובה כמו ימי תשרי, כי גם ניסן הוא ראש השנה (ראש השנה ב' ע"א), נמצא שגם בימי ניסן נפסק גזר דינו של אדם, שחרי לפי דברי רפי יהושע, בניסן נברא העולם, ואז הוא ראש השנה.

הכל נקבע למעלה בימים אלו

ומובא בשם רבנו הפעל שם טוב הקדוש זי"ע, שבשנים עשר ימים הראשונים של חודש ניסן, כלולים כל שנים עשר חדשי השנה, והם בנגד שנים עשר מזלות, ושנים עשר שבטי י"ה, ואז קובעים למעלה מה יהיה עם האדם בכל שנים עשר חדשי השנה, ואז גם ממנים את כל המלכים והשרים של מעלה.

החזרה מלובלין היה מנגלה עתידות בימים אלו

וכן מובא בפספר הקדוש "אגרא דכלה" (פרשת פקודי), אשר בראש חודש ניסן היה הרב הקדוש החזרה מלובלין זי"ע מנגלה עתידות מה שיאירע בכל אחד מהחדשי השנה, ביום ראש חודש - מה שיאירע כל חודש ניסן, וכיום שני - מה שיאירע בכל חודש איר, נמצא שבמים

אלו דנין את האדם מה שיהיה עמו כל השנה. אם בן, צריכים בימים אלו לזכר ביותר את דברי רבנו ז"ל הנ"ל, שנפרעין מן האדם מדעתו ושללא מדעתו, כי שואלים את האדם "מדעתו" לפני כל פסק דין, אם הוא מסכים אליו, רק הוא "שללא מדעתו", כי אינו יודע ששואלים אותו על עצמו.

בימים אלו צריה להזהר מאד על קדשת הדבור ולכן בימים אלו צריכים לשמור ביותר על קדשת הדבור, ולבקש ולהפש רק למודי זביות על נשמות ישראל, ולהזהר בתכלית מכל שמין של קללות וקטרוגים, רחמנא ליצלו, ואז בודאי יהיו מפסקים עלינו רק גזרות טובות והשפעות קדושות, ויגים בנו מאמר חכמינו הקדושים, (ראש השנה יא ע"א) בגימן נגאלו בגימן עתידין ליגאל, במהרה בימינו, אמן ואמן.

